

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 4. Anima per peccatum mortua, opera vitæ non potest exercere: & quæ bona facit, filij sunt producti in seruitute. Patet quoque quod peccatum sit locusta, cruca, bruchus, rubigo, de quibus loel.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

braicè significat *Ingloriam, aut sine gloria*. Huc filium etiam mortalibus doloribus enixum, vocat: *Inglorium*: non enim æquum est, ut gloriâ fulgeat ille, qui eâ natus est horâ quâ à vobis discessit arca fœderis Domini, quam omnis gloriâ nostrâ dicimus principium: *Vocavit puerum Ichabod, dicens: Transiit a se gloria de Israël*. O admirabile mysterium, quod optimè nostro consonat proposito. O Anima num discessit à te arca Dei? Num es sine Deo? Parere potes multos in doloribus ac ærumnis filios, multa potes præstare bona opera penitentia, ieiunia, corporis castigaciones, vigiliâs, & quicquid tibi placuerit, boni sunt in se hi filij, ad multos præclaros in te effectus: tamen illos vocato *Ichabod, sine gloria*, quia per illos nullam mereris gloriâ, nullam consequeris æternam beatitudinem: non sunt enim filij vitales, opera vitæ, cum illis deficiat anima, sine qua opera vitæ non possunt exerceri. An hac maior dari potest infelicitas? quis lætus, quod tot præclarissima cernas opera in Romanis, tanta in Philosophis, tanta virtutum exempla in doctoribus Socrate, Pythagora, Seneca, sed nec ipsis hæc omnia profuerunt, ut illis vel atomum gloriæ in altera vitâ consequerentur: quia non erant opera vitæ, quippe quibus principium vitæ, nimirum Dei gratia deficiebat.

Eo vero modo merito vocari possunt steriles, quæ phrasi Deus præcepit Hieremie, ut indignitater Regem leontiam: *Hæc dicit Dominus: scribe virum istum sterilem*: Qui hoc ô Domine: cum filios genuerit: & duabus lineis autè, ita quoque dixerat idem Propheta, & sic scribitur: Verum approbo filios gentium: ut erunt sine Regno, sine dignitate Regali, ut nullus eorum ad coronam eleuetur, nullus sceptrum teneat dominationis, proinde licet filios producat, *Scribe virum istum sterilem*. Et hoc idem significavit Deus his verbis: *Scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur, Sterilis enim*: qui licet multâ prole succundetur: regiam tamen non obtinebunt dignitatem, in patrios mingēt cineres. Hæc de causa, omnia virtutum opera, nata extra Deum, Dei que gratiam, scribe opera sterilia: quia inaspicata sunt, in altera vitâ non prosperabuntur, vbi præmium iustum meritis distribuetur, sed illo præiudicantur, & coronâ gloriæ æternæ censebuntur indigna. Talia erant opera steriliū illorum Pharisaicorum! quæ licet secundum speciem essent bona, tamen sine vitâ erant gratia: quia Deum non habebant, qui per gratiam eorum animabus inhaereret. Sed neque eadem de causa, ô

fragitiosissime, tibi proderunt ad gloriæ meritum hæc omnia quæ agis (licet necessarium dixerim ac vtile ea ijs te exerceat ob alias rationes, ac obligationes) cum ita sit, quod si tecum esset Deus, ob scyphum aquæ, micam panis, vinum sulphurium &c. æternam beatitudinem lucrateris. *Quod momentaneum est, leuis est &c. æternam gloriâ perdurus operatur in nobis*. De quibus aliâs dicimus.

§. 4. Anima per peccatum mortua, opera vitæ non potest exercere. & quæ bona facta, filij sunt producti in servitute. Patet quoque quod peccatum sit locus stultitiæ, iracundiæ, irubigo, de quibus Isai.

HOc Deus declaravit in lege præscripta Moysi: quæ licet secundum corticem exteriorum politum populi spectaret, sensu tamen spiritali mysterijs searet admirandis, & vtilioribus nobis documentis, ita docente Apostolo. Præscribit Deus in monte Sina legem, ac præcipit decalogum, voce ita cauta, ut eam iedū Moyses & Aaron intelligerent, qui montis ascenderant altiora, sed & ipse populus ad montis radices castra metatus. Deinde ait Moysi, ut Aaron omni hæc populus, quisque ad sua redeat tabernaculâ, ipse verò montis cacumen solus conscendat, utique Deus Moysi legem intumaret exortus est, à præceptis iudicialibus, & ut pomicerium statuit illud, quod tågīt venditionem seu emptionem in servos aut eius qui à parentibus esset in servum venundatus.

Notar D. Thom. cum temporis licuisse parentibus, imò etiam viris ducere filios suos, aut filias suas, imò & seipos. Sed cum Deus, qui legitimus erat populi illius Dominus, illum eduxisset de servitute Ægyptiaca, & in libertatem vindicasset: soluit quemquam vendi in perpetuam servitutem, proinde tempus statuit septennij servitutis. Considerat Rupert. quod Deus illud tangere videatur quod Iacob egit cum amiculo suo Laban, qui licet duabus vicibus se ut servum Labano obligaret, ea conditione, ut in uxorem acciperet pulcherrimam illam Rachel, nunquam septennij tempus excessit, ita quoque Deus sancivit, ut dum quis se in servum venundaret, aut pater filium, non vltra septennium servitus extenderetur: anno verò septimo servitus solueretur, & quisque liber

II. Opera bona facta in mortali, sunt filij inglorij.

Hierem. 22. 30.

4. Reg. 24.

III. Peccator dicitur vir sterilis.

Allegoria.

Exo. 21. 4.

Joan. 8.

34.

Isa. 50. 1.

4. Reg. 4.

num remearet. Sit igitur (inquit Deus) prima
lex irrefragabilis, quod qui se in seruum ven-
diderit, anno septimo hoc modo liber disce-
dat. Si se subiecerit seruituti cum vxore ac
filijs, omnes liberi reuertentur, & in pristinum
statum libertatis restituentur. Attamen si quis
seruus seruitutis tempore duxerit vxorem, ac
filios procreauerit, mulier ac filij perpetuae
seruituti subiacent in Domini vtilitatem,
solumque ipse liber egredietur, cum eo ipso ve-
litu, ipsique omnibus, quae attulerat, dum se
subiecerat seruituti: *Mulier & liberi eius erunt
Domini sui, ipse vero exibat cum vxore suo.*
Fides nos docet Catholica, quod Deus vt le-
gitimus nosse Dominus, licet nos ex natura
liberos creauerit, ac de Pharaonis infernalis
eruerit seruitute per Baptismi Sacramentum,
semper tamen nos liberos reliquit, ac in tan-
tum, vt si nos ipsos voluerimus demoni seruos
venundare, facere id liceat, sicut reipsa se in
seruos distrahit omnes peccatores, de qui-
bus ait Saluator: *Qui facit peccatum seruus
est peccati.* Audiamus Dominum de hoc apud
Isaiam dissonantem: *Vx vobis, miseris, quos
venditis Iugeo tyranno Scruissimo, diabolo, &
quis vos vendidit? Num forsitan ego vos in
meorum factis actionem debitorum meis ven-
didi creditoribus? Quis est creditor meus cui
vendidi vos.* Illam peccat consuetudinem qua
filij pro parentum debitis vendebantur in ser-
uos, vt patet in vidua Elisei & Christus indi-
cavit in illa parabola serui, qui Regi Domi-
no suo debebat decem milia talentorum. Vi-
deamus (inquit Deus) num ego vos in seruos
distraxi, vt meis creditoribus satisfacerem, ve-
strae precio libertatis? Summe ego alicuius de-
bitor? O ter infautos. Ecce, attendite quid a-
gatis quando peccatis, in iniquitatibus vestris
vendidistis: O dolendam sortem qui posses vi-
tere vt Rex, vt princeps nobilissimus, vt tanti
patris filius te vendas in seruum tam vili Do-
minio, & tam vili precio, quale perpendimus in
parabola filij prodigi filij insensati, qui reiecta
patris sui nobilissimi domo, proficisci voluit, &
se in seruum addidit rustico illi, qui eum ad
subulci deiecit seruitute. Hoc talis bene me-
rebat impudentia, vt nos Deus perpetuae fir-
met subijci seruituti: Verum tamen eius ex-
tollamus misericordiam, qui nobis permisit
miseræ huius excutere iugum seruitutis, per
penitentiae virtutem, nedum anno septimo,
sed quotiescumque voluerimus, eius gratia
auxiliatrice: *In quacumque hora ingemuerit
Hieron. Baz. de Laniis. Tom. II.*

peccator &c. Quando te vendidisti, peccatum
mortiferum committendo, ducas conse-
ntiam tuam, vt sponsam (ita eam vocant Sæcli)
& opera tua bona, quae feceris, vt filios Dei
gratia procreatos, confessus fueris, ad S. Syna-
xim a cesseris, elargitus fueris elemosynam,
hospitalem succurteris, Rosarium euolueris, plu-
ta pietatis opera exercueris, verum est, quod
omnia subiacent seruituti, vt mancipia toto
illo tempore, quod seruus obdurasti & coram Deo
in peccato pertinax obdurasti & coram Deo
nullius sunt meriti, vt pro illis æternæ gloriæ
præmium assequari: ita vt, si illo in statu hinc
discederes, omnem gloriæ mercedem perde-
res, quam per illa prius lucrifeceras.
O calamitatem deplorandam! Cum enim
eorum omnium meritorum vel minimum, ma-
ioris sit pretij, quam quicquid in hoc mundo
cernimus creatum, plus sit faciendum ipsis
Regnis, ipsis Dominis; hæc omnia nihil tibi
prodesse, quin potius ad maius pœnæ ge-
nialis facerent incrementum, quando mentem
tuam ad ea, quae fueras lucratus, conuerteres,
eaque iam tibi cuncta depedita considera-
res. Attamen egrediente te de hac peccati ser-
uitute, tecum pariter egrediuntur & in liber-
tatem priora omnia tua opera, filij & vxor
vendicantur: quia per virtutem penitentiae,
recuperant idem meritum, quod ante coram
Deo quasi perdididerant: unde dicitur Theolo-
gi, quod opera meritoria quae aliquis fecerat
antequam in peccatum mortiferum incide-
rat, factis dicuntur mortificata quam mortua
per peccatum, & per penitentiam recipiunt,
spiritum & vitam, quæ de peccati egredieris
seruitute. Immensam Dei miramina miseris
cordiam; & benedictus talis Dominus, qui
sic omnia ad nostrum dirigit emolumentum.
Hoc nobis (inquit D. Thom.) expressè
premisit, illis verbis Iocelis prophetae, sed in-
steriosis. Orationem habet ad peccatum Iocel.
premissis quibusdam argumentis, ac ita ait: *Et
nunc hac dicit Dominus. Conuertimini ad me in
toto corde vestro in ieiunio, & in fletu & in pla-
ctu, scindite corda vestra, &c. Et reddam vobis
annos, quos comedit locusta, b. ubi: & rubigo,
& eruca Ignoscat mihi Dominus, quæ præcla-
ris symbolis nobis exponit peccati definitio-
nem, & quid mali in anima operetur. Locu-
sta, bruchus, rubigo, & eruca. Nota quid a-
gat locusta, quando intrat in messem foretur-
dissimam, tritico gratiam, totam agricolæ
spem in sua domus alimentum, solutionem*

debitorum, dotem filijs suis in matrimonium collocandis conquirendam. Deinde bruchus, quem aliqui credunt esse vermem, speciem locusta, qui luxuriantem vineam pampinis viridioribus formosam, omnino consumit, forte bene ab alijs dicitur a anea. Eruca vermis est qui olera & plantas erodit virides, germinantes, visumque recreantes pampinos disperdit. Rubigo vide quid damni adferat vernantibus campis, floridisque arboribus, quæ nobis non parum spei dabant fructuum; Hunc eundem effectum dessemus in peccato, dum illo usucitur anima quæ multum spei dabat, ob abundantem messem, elemosinarum liberalium, vineas frequentationis Sacramentorum, florentes arbores, operum penitentiarum, omnia disperdit. Num ignis tantum infert nocementis? Num pestis tanta strages? Num fur tanta rapax depraedatur, ac Dominus?

Eccl. 28. 14.

Eius rei veritatem conspice in primo Angelo, principio operum Dei: Tu Cherub extenuis & protogens, &c. omnis lapis pretiosus operum tuorum iustus, sardius, topazius, cyssolius &c. Harum gemmarum symbolo declarat virtutum fecunditatem, donorum, beneficiorum, quibus illa creaturam excellensissimam ac nobilissimam ceteris emicibat: quibus adeo grata, venusta, & eminentissima censebatur, ut omnem id superes dicendi facultatem. Cecidit peccato superbia, quod ut locusta, illam messem perdidit abundantissimam; ut bruchus, fortissimos illos palmites potentiarum, ut eruca, illam virtutum, meritorumque pulchritudinem: ut rubigo, flores illos donorum Dei: ita ut, qui prius fuerat primicerius creaturarum, deveniret omnium pauperrimus, scdissimus, sterilissimus, & exhorrendus. Fieri ne potest, ut hæc audientes, tremore non concutiamur, peccatum non exhorreamus, homines adeo nostri lucra studiosi, ut toti incudemur, quo quatuor asses vigilanter custodiamus, eo modo, ut eos nemo nobis sufflaretur.

Nihilominus attende Dei misericordiam: licet enim eo ipso quo peccas mortaliter, tibi hæc omnia bona opera ac merita quasi deperiant, ut si in illo statu morereris, nullam ex eis fructum mercedemque reciperes, nec illa Deus remuneraret, aut tuam æterna excusarent damnationem. Eadem tamen hora, quæ te ad Deum toto corde convertit, per veram penitentiam, illa Deus pristina restituit dignitatem: secundum penitentiarum magnitudinem, & merita præcedentia ad priorē revertuntur statum, cum diuino decernatur, ut egrediente libero eo quis se ac filios suos, in seruis viderat, eum illo pariter liberi egrediat, & filij. Filios autem quos in statu illo produxeris seruitutis, id est opera quæ in peccato mortali feceris, illa tibi semper manent mortua & deperdita, sint enim olynæ, discipline, orationes &c. Negari tamen non potest, quod parlibaumus, quod multam habeant utilitatem, magni sunt momenti, & sæpe necessario peragenda, præferim, ut ijs Dei nobis misericordiam conciliemus, det spatium penitentiarum, cor nostrum commoueat, obduratum, molle faciat, nobis suam concedat gratiam, ac in peccatis mortuorum inconfessis: verumtamen manebunt semper, ut fertur, nunquam hæc seruitute liberabuntur, nec tibi proderunt, ut ijs gloriam merearis, non enim vel diagma illius tibi pro omnibus illis rependetur, videtur ait Apostolus: Si distribuero in cibos pauperum, omnes facultates meas, & si tradidero corpus meum ut ardeam hoc, nihil mihi prodest. Egrediat, seruis liber, in eadem velle, ijs ornamentis, ac moribus quibus ornatus se subtererat seruituti. Hæc omnia illi restituantur, ad eius utilitatem: filij vero, quos in illo mittendo statu procreauerat, non illi remaneant, sed sunt, quasi eos minime produxisset, ac nunquam fuissent in rerum natura. O stupor! quam hoc parum homines perpenant! Quis dixit fieri posse, ut tam vili faciunt opera sua bona, cum scilicet probe sciunt quod si illa in peccato mortali fecerint, nunquam ascendent ad superiora cæli conuerxi in ordine meritorum ad gloriam: Si vero peccata dimittant, peccati excutiant iugum, illorem vel minimum prænalet toto mundo, & quicquid omnipotens Dei manus in esse natura potest procreare: adeo tamen parum curent talem deserere statum, ut hæc ita tam perniciosæ egrediantur seruitute quæ tantum infert damnationem viscerum suorum filijs dilectissimis. Fierine potest quod talia credens, ut credere tenetur Christianus, tam alacer, tam vixit quicquam commisso peccato mortali, hæc cum prociat tentori in bonorum lamentabile naufragium?

Admirabile, ut conueters Spiritui sapientiarum, censeo argumentum retorum in Idumæos potentes Esau, qui insistentes odio, quæ primæus eorum pater flagrabat in fratre suo Iacobi, ob præceptam benedictionem, eius quoque filiorum se semper ostenderunt immortales inimicos. Ex ore duorum prophetarum

tur statum, cum diuino decernatur, ut egrediente libero eo quis se ac filios suos, in seruis viderat, eum illo pariter liberi egrediat, & filij. Filios autem quos in statu illo produxeris seruitutis, id est opera quæ in peccato mortali feceris, illa tibi semper manent mortua & deperdita, sint enim olynæ, discipline, orationes &c. Negari tamen non potest, quod parlibaumus, quod multam habeant utilitatem, magni sunt momenti, & sæpe necessario peragenda, præferim, ut ijs Dei nobis misericordiam conciliemus, det spatium penitentiarum, cor nostrum commoueat, obduratum, molle faciat, nobis suam concedat gratiam, ac in peccatis mortuorum inconfessis: verumtamen manebunt semper, ut fertur, nunquam hæc seruitute liberabuntur, nec tibi proderunt, ut ijs gloriam merearis, non enim vel diagma illius tibi pro omnibus illis rependetur, videtur ait Apostolus: Si distribuero in cibos pauperum, omnes facultates meas, & si tradidero corpus meum ut ardeam hoc, nihil mihi prodest. Egrediat, seruis liber, in eadem velle, ijs ornamentis, ac moribus quibus ornatus se subtererat seruituti. Hæc omnia illi restituantur, ad eius utilitatem: filij vero, quos in illo mittendo statu procreauerat, non illi remaneant, sed sunt, quasi eos minime produxisset, ac nunquam fuissent in rerum natura. O stupor! quam hoc parum homines perpenant! Quis dixit fieri posse, ut tam vili faciunt opera sua bona, cum scilicet probe sciunt quod si illa in peccato mortali fecerint, nunquam ascendent ad superiora cæli conuerxi in ordine meritorum ad gloriam: Si vero peccata dimittant, peccati excutiant iugum, illorem vel minimum prænalet toto mundo, & quicquid omnipotens Dei manus in esse natura potest procreare: adeo tamen parum curent talem deserere statum, ut hæc ita tam perniciosæ egrediantur seruitute quæ tantum infert damnationem viscerum suorum filijs dilectissimis. Fierine potest quod talia credens, ut credere tenetur Christianus, tam alacer, tam vixit quicquam commisso peccato mortali, hæc cum prociat tentori in bonorum lamentabile naufragium?

Admirabile, ut conueters Spiritui sapientiarum, censeo argumentum retorum in Idumæos potentes Esau, qui insistentes odio, quæ primæus eorum pater flagrabat in fratre suo Iacobi, ob præceptam benedictionem, eius quoque filiorum se semper ostenderunt immortales inimicos. Ex ore duorum prophetarum

1. Cor. 13.

Hic.

Ab. v. s.
ll.
Simili-
tudo.

Hietemia, & Abdia illis grauiſſima Deus in-
tendat ſi p̄p̄ticia; nimirum, quod illis immitte-
ret gentem ſerochiſſimam Chaldaeos, qui cun-
cta deuallarent, diriperent, eo que ad vltimam
lineam deſtuerent miſeritimos; cum illis no-
ſuo modo loquitur: Si noctis tenebris (ait) do-
mum tuam fures incaderent pretioſa qua-
que prædaturi; quas non & tu extollerēs vo-
ces, ſi illos perciperes; vt in fugam compelle-
res quod ſi vetò nihil horum feceris, ſed orto
ſole, domus tuæ diſſimam cineres tibi abla-
tam ſupellectilem: quis clamor? quis euila-
tus? quæ lamentationes? quæ ſtudia illa demo-
recuperandi? hunc ego crediderim ſenſum le-
gitimum horum verborum. *Si fures introiſſent
ad te, ſi latrones per noctem, quomodo conticu-
ſſet Quid ageres, ſi tibi furto ſublata cer-
netes nummorum maſcupium aureorum, an-
nularum ſummi pretij p̄xidem? quàm iu-
ſto pondere iacturam hanc appenderes cun-
ctis tibi colloquentibus? quàm ſtudioſe iudi-
cem interpellares, vt latrones perſcrutaretur,
inſequeretur opum tuarum prædones; nihilo-
minus (ait Dominus) nunquam tanta tibi po-
ſſet auferre latrunculus, quin tibi & multa, &
magni valoris dimitteret inconcuſſa: ſemper
enim latro, ſi vnum tulerit, alterum omittit:
nec auferit omnia, ſed tantummodo quæ po-
teſt, vel quæ ſibi ſufficiunt. *Nonne furatus eſſent
ſufficientia ſibi? Eodem modo contingeret
(ait Dominus) ſi vineam tuam intraret, qui
tibi vvas ſurriperet, caſque foras, ac domum
aſportaret, quis dolor, quis gemitus, quæ tuæ
querelæ ac conuiſa in latrunculos? nunquam
tamen ita plene ac integrè perſent cuncta di-
ripere, quin non plurimos omitterent graui-
dos vuis racemos, ſed tantum auferrent, quan-
tum poſſent, & reliqua intacta dimittentes, re-
uerterentur. *Si vindemiares introiſſent ad te,
nunquid ſalem racemam reliquiſſent tibi? Hinc
Chaldaeorum (ait Dominus) notabis ſeni-
tiam; qui fures ingredientur, domum tuam
ita ad vltimum viſque deprædaturi, vt nihil
relinquant ſuperſui. Hinc quoque tibi pate-
bit, quod tibi volo declaratum, o Chriſtiane,
damnum ſcilicet illud irreparabile, quod tibi
inſert inimicus tuus inſenſiſſimus, peccatum
dico mortale in anima tua, latro cuncta diri-
piens; cum omnia bona tua egera deuallat,
omnia tua bene merita, quæ tibi fueras luca-
tus demoliatur, quomodo ſperitus exarauit-
mus.***

obmutefcas, quietus degas, & incuius, nec
accepta tantæ cladis vllum edas ſignum tri-
ſtitiæ? Si forte, ſur domum tuam perſodjes,
tibi gemram auferat pretioſiſſimam, theſau-
rum tuum, qui non euilatus quis ſtridor depu-
tium? quæ diligens inquiſitio? quæ iactu-
ra penderatio? quale ſtudium illum re-
cipiendi? Quid forte arbitror, ſi rubinum ha-
beres, qui ſtellam valore, ac ſplendore ei pen-
deret, enimque fures ſuſtollerent? Si adamau-
tem ſole fulgentiorem, ac virtutis efficacioris,
cumque tibi deſperent? qualem te video dum
tibi aureus annulus aut aequalis deperit? Et ita
ſit, quod crederis pro debito hominis Chriſtiani,
pretium minimi boni operis plus valere, a
Deoque penſitari cunctis adamantibus, rubi-
nis, mundique pretioſiſſimis margaritis, ipſis
cælorum ſtellis, & fide vera cognoſcas, vni-
cum mortale peccatum hæc omnia depræda-
ti, eorumque cuncta deuallare merita, ac præ-
tium demoliri, medum non doleas, conquera-
tis, latrones, excereſis, fures in malam cru-
cem abigas, ac ita quietus, incuius, ſomnolen-
tus, exſtatatus viuas, quaſi te latro ille hoc
trocinio magno affecit? beneficio? quid re-
rum ageres ſi ad te mortalis intraret inimicus,
& tibi ſcrinijs tuis eriperet, qualdam ſecundas
quibus de iure Inſcriberis, ſeu Baro, ſeu Co-
mes, ſeu alterius tituli Dominus, eaſque ſam-
mis exureret? quæ crimium euulſio, quæ ma-
num comploſio, quæ pectoris conuulſio? ſi ve-
rò hæc te præſente, te ſpectante hic ageret, ſed
nec contradiceres, diripienti, nec auferentem
impedires, quinimo ex hoc applauderes, & cor-
rideres, quis te non mētis vitio captum arbitre-
tur? Attende igitur an non iure merito te ta-
lem Spiritus S. ſugillet vt indenſatum, cum
accepta tantâ bonorum iacturâ nihilo triſtior,
quinimo vultu ad hilaritatem compoſito la-
tus inſoleſcas. Vide, rogo te, & perpende, quod
tibi damnum inferat latrunculus ille inferna-
lis, qui tibi opera ſuffragatur meritoria, ius ac
titulum regni tollit cæleſtis: attende latroci-
nium cuncta deuallans vt nihil horum ſuper-
ſit, vt cuique dicere liceat peccatori illa Da-
uidis verba peccatoris: *Ad nihilum redactus ſum
& nescius.* Nota verba, *Ad nihilum redactus ſum*
ſum conformiter ijs quæ prædiximus.

Ad ergo fieri poterit (ait Dominus) vt ſe-

psal. 72.
22.
H. A. 5. 17.